

Wat doen we met mijn demente schoonmoeder?

De zon schijnt als we door de duinen lopen, Emmelie en ik. Er staat een licht briesje en ik ruik de zee die rechts van ons zilvergrijs glinstert.

“Ik weet niet wat ik moet doen,” zegt ze fronsend.

“Mijn schoonmoeder begint dement te worden en mijn partner wil haar in huis halen. Poeh, ik moet er niet aan denken. En nu staat ons huwelijk ook op scherp. We hebben er telkens ruzie over.”

“Wat zou jij willen, Emmelie?”

Ik kijk opzij en zie haar naar het pad staren.

“Een luxe verzorgingshuis lijkt me ideaal. Een betere oplossing is er niet. Maar telkens als ik dat opper...”

Ik zie haar weer in gedachten verzinken. Zij trekt haar schouders een beetje op, alsof ze een zware rugzak meezeult.

Langzaam wandelen we verder. Langs de duindoornstruiken vol oranje besjes.

“We wonen groot, we hebben plek genoeg, daar heeft mijn man gelijk in. Maar toch, mijn schoonmoeder elke dag op de bank naast me? Dat houd ik nog geen dag vol, snap je?”

Ik snap het.

“Is er nog een andere oplossing voor je schoonmoeder?” Vraag ik. Emmelie grinnikt.

“Zij kan wat mij betreft in het tuinhuis. Die is groot genoeg.”

Ze doet het overkomen als een grapje maar ik vraag erover door.

Als we bij een kruising aankomen, stoppen we.

“Laten we jouw mogelijkheden eens uitdiepen. We hebben hier drie paden voor ons. Een pad rechtsaf voor het verzorgingshuis, een pad linksaf voor je schoonmoeder in huis nemen en deze rechtdoor voor je tuinhuis. Zullen we die paden eens letterlijk bewandelen? Welke wil je als eerst?”

Ze wijst naar rechts en we slaan de weg in van het tehuis. Van haar voorkeur.

Al lopende herhaal ik nog eens alle aspecten van deze keuze. Maar na een minuut of twee begint ze trager te lopen.

“Dit klinkt gek maar het lijkt alsof mijn benen steeds zwaarder worden. Alsof ik niet vooruit wil.”

Interessant. We wandelen op een vlakke weg, niet opwaarts een duin op. Emmelie draait zich naar me toe.

“Ik wil niet verder,” zegt ze en kijkt me vastberaden aan. Dit voelt helemaal niet goed.

We bewandelen de andere twee paden en bespreken per richting hoe het zou zijn als zij die keuze zou maken. Het in huis halen van haar schoonmoeder blijft een dikke nee, daar zijn we snel klaar. Maar het tuinhuis doet haar opleven. Zij draagt nieuwe voordelen aan, ziet de verbouwing voor zich en raakt zelfs enthousiast.

Haar schouders zijn een centimeter of vijf gezakt als we later op zee uitkijken. De zon schijnt op haar gezicht, zij fronst niet meer.

“Hoe sta je er nu bij?” Vraag ik.

“Veel beter,” zegt ze. “Ik heb er nu vertrouwen in dat het goed komt. Dat we een oplossing hebben.”

“Het tuinhuis.” Zeg ik.

“Ja. Ik kan niet wachten om het met mijn man te bespreken. Terwijl ik zeker dacht te weten dat een verzorgingshuis het beste zou zijn.

Bijzonder hoe dat pad absoluut niet goed voelde.”

Ik glimlach haar toe. Ik weet het.

Symboliek inzetten werkt altijd.